

mala abbiga feik furja ärrawõitis, mis tig-
ge maalmeister temmale püdis tehha.

Et se würst ebbausklik ja Zummala san-
na polest hopis tundmatta olli, ja pea-aego
feik tühja uskus, arwas maalmeister sedda
omma tiggedusse kassuks wõiwad pruvida.
Ja läks siis tigge mees ühhel päwal würsti
jure, andis ta kätte ühhe kuld poofstawide-
ga firjotud kirja, mis ütles würeti õnsa issa
firjotand ja temma kätte saatnud ollewad,
kus sisse olli firjotud: et würsti issa, kes
jo ammo surnud olli, poiale paljo termisid
lääkitab, ja tedda pallub, omma pumeistert
taewa temma jure sata, kes siis temmale
seäl teises ilmas ka uhked maiad ehhitaks,
kus sees lahkestes wõiks ellada, ja omma
rigi asjad rõõmsa melega aiada. — Würst
lugges, ja arwas selle ka tõe ollewad, ja
küssis selle pärrast maalmeistrilt nõu, mil
wisil pumeistert senna saaks sata? Maal-
meister, kes teist surma kätte sowis, andis
sedda nõu: et suur hulk puid pididi kokko
todud, hunnikusse pandud ja kalli õlliga kas-

tetud sama, pumeister hunniko sisse panda-
ma, ja siis puud põllema südetama, ja et
siis selle kalli õlli haiso- ja suitsoga pumeis-
ter pididi würsti issa jure taewasse minnema.

Ja ni kui eespool ööldud, et würst ebba-
usko-mees olli, ja wallet mittoford tõeks
arwas, nenda ta seddagi maalmeistri jutto
ja nõu tõeks piddas, ja sepärrast kasko an-
dis, pumeistert ennese jure kutsuda. Kui
se olli tulnud, näitis würst temmale rama-
tut, mis maalmeister temma issa käest üt-
telnd sanud ollewad — ja andis kasko, wal-
mis panna, ja temma issa tahtmist ja sowi-
mist täitma minna.

Pumeister, kes jo teadis, et würst sedda
kuulda ei wõttaks, kui ta selle asja wasto
rägiks, ja et se agga maalmeistri furja süd-
dame teggo olli, pallus kuus päwa aega, tö-
riisto ja isseennast selle wasto walmistada,
nenda, et seäl ennam suggugi aiawidet ei
peaks ollema, waid et agga kõhhe töle wõiks
hakkata. Ka pallus ta: et se pu-hunnik
temma omma rohhoaeda saaks ülles pandud,